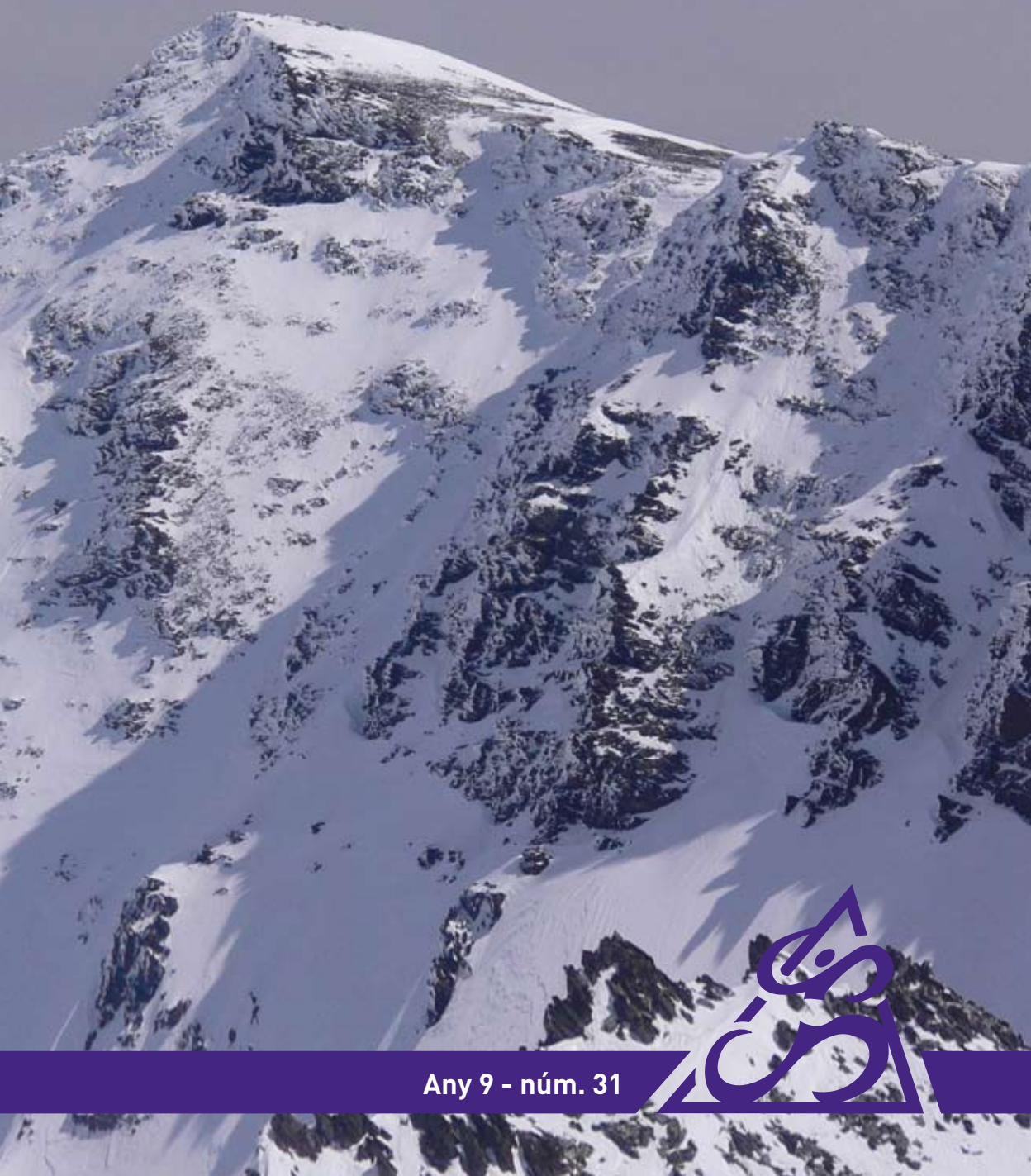

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

Any 9 - núm. 31

base : Pedraforca

base : Pedraforca

Foto portada:
Cara nord del
Mulhacen

Foto: Joan Rabell

Sumari

4-7

**Sierra nevada, amb
esquí de muntanya**

8

L'acudit

10-11

Gent del club

12-13

Tècnica i pràctica

14-18

Resenya

19-23

Transjurassienne

24-25

**Retalls de la
nostra història**

26

Les Webs

El Club Excursionista Uecanoia no
comparteix necessàriament les
opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA

Tel./Fax 93 803 20 47

E-mail: uecanoia@uecanoia.net

www.uecanoia.net

Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

Ja tenim les vacances al damunt i, malgrat la crisi, segur que tothom procurarà gaudir (encara que potser de manera més austera que en altres anys) d'aquests dies llargament anhelats.

Pel que fa a la nostra entitat, podreu comprovar que, com cada any, totes les activitats començaran un parèntesi que durarà tot el mes d'Agost agost. I això és així perquè també és necessari desconnectar un xic de les sortides guiades i tenir temps per preparar-ne de noves.

Per als coordinadors de les sortides del nostre club, l'agost esdevé un mes ideal per anar a cercar activitats tot recorrent indrets i paratges que després, amb la preparació escaient, esdevindran l'objectiu de les sortides de l'any vinent.

Entrem en un període ideal per practicar el nostre esport a prop de la família. Precisament per ajudar-nos en aquesta tasca, el club posa a la nostra disposició l'única secció que no penja el cartell de "Tancat per vacances": El campament d'estiu.

Aquesta vegada saltem a l'altre cantó del Pirineu i anem a terres franceses. La Comissió del Campament n'ha preparat tots els detalls de manera molt eficient, com de costum. L'indret escollit és Montaubant-de-Luchon (Vall de Luchon). Enguany s'arriba a la seva 46ª edició i restarà operatiu del 2 al 16 d'agost.

Només cal cercar una mica d'informació d'aquesta vall a Internet per poder copsar que l'indret ens anirà com anell al dit per gaudir de les vacances tot practicant moltes de les disciplines que es duen a terme en el nostre club durant tot l'any.

No cal esperonar la gent perquè hi participi. Com cada any (i precisament perquè la seva fama els precedeix) ben segur que als de la Comissió del Campament els caldrà penjar el cartell de "complet". La feina ha estat llarga i feixuga però, com sempre, se'n han sortit molt bé i ens ofereixen una excel·lent organització del nostre campament d'estiu amb il·lusió renovada.

Ens cal a tots plegats agrair-los la seva entusiasta dedicació esmerçant moltes hores del seu lleure per oferir al club un campament que, any rere any, esdevé el pal de paller de moltes de les activitats del mes d'agost del nostre club.

La Cebadilla punt de sortida del refugi.
Foto: X. Gras

Sortint del refugi cap al Mulhacén.
Foto: J. Castells

L'any 91, mentre escalava el Matterhorn junt amb en Francesc Andreu, vaig conèixer en Luís, burgalès d'Aranda de Duero. Va néixer una forta amistat que perdura i que, any rere any, consolidem trobant-nos per fer una setmana d'esquí de muntanya.

Pràcticament en els gairebé 17 anys que fem aquesta activitat ens hem "foquejat" bona part del nostre Pirineu i també dels cantabro/asturians Picos de Europa.

En algunes d'aquestes setmanes ja històriques, ens han acompanyat amics de la Uecanoia.

La sortida d'aquest any, a principi de març, ha sigut tot un rècord d'assistència i hem format una colla de vuit, i que sota la insistent, però engrescadora pressió d'en Xavi Gras, l'objectiu han sigut els cims de Sierra Nevada.

D'Aranda ha vingut junt amb en Luis Sacristán, el seu amic Fernando Rojas. I dels ja habituals companys de la secció d'esquí de muntanya s'han afegit en J.Mª Vilarrúbias, Alfons Torrents, Joan Rabell, Mariancel·la Castells i Xavi Gras.

Després d'un viatge força entretingut, amb visita inclosa de la Guàrdia Civil mentre fèiem bivac en terres de, Castella-la Manxa, arribem al migdia a la Central H.E. de La Cebadilla, en el terme de Capileira, punt de sortida vers el refugi de Poqueira.

Aquest refugi, al peu del Mulhacén, i l'únic guardat al vessant sud de la Sierra, serà el nostre camp base i des d'on intentarem els possibles objectius muntanyencs.

Hem coincidit amb un potent anticicló, però la muntanya té un generós mantell nival, gràcies a les fortes nevades d'aquest hivern. Tot i així hi ha zones semipelades pels forts vents típics del massís.

L'especial climatologia meridional de Sierra Nevada, amb forts canvis de temperatura, entre la nit i el dia, afavoreix la ràpida transformació de la neu. Així, a les primeres hores del matí, surt més a compte pujar amb els grampons posats aprofitant una neu que en certs llocs és més aviat glaç.

Com que el refugi és a 2500 m poc desnivells arriben als 1000 m, però la distribució dels cims en forma de Sierra obliga a fer "sifonades" i llargs desplaçaments a mesura que t'allunyes. Això comporta uns canvis de material que sempre ens fan perdre temps però a la vegada l'ascensió és més distreta.

Ara pujant, grampons; ara baixant, esquís; ara pujant, pells, ja que la neu ja es transforma en primavera. I a primera hora de la tarda, ja assolit el nostre objectiu, l'esperat descens final es converteix en una esqujada gairebé

El Veleta des del Mulhacén.
Foto: J. Castells

En direcció a los Raspones de Río Seco.
Foto: J. Castells

considerada pecat, perquè alguns diuen que és pecat quan es gaudeix tant.

Així anem assolint primer els cims més propers i directes, com el "Puntal de la Loma Pelá" de 3.185 m i el "Puntal de la Caldera" de 3.219 m., que ens permet una inoblidable esqujada fins a les escales del refugi.

Però no tot són comoditats, el fred de la setmana passada ha glaçat les instal·lacions sanitàries i això comporta fer unes latrines a trenta metres del refugi, ja que no tenim clar si durant la setmana es solucionarà el problema. La font davant el ref. es converteix en el punt de trobada tant per a una afaitada, com per fer la bugada. Tot plegat hem fet un pas uns quants anys enrere i ens recorda els principis de les nostres primeres escapades muntanyenques.

Malgrat tot, el refugi és ampli, còmode i quasi exclusivament per a nosaltres. Només un petit grup d'anglesos residents a Granada ha vingut per fer a peu el sostre de la península. Els guardes, a mesura que passen els dies, exterioritzen la seva simpatia i cordialitat.

L'activitat no para i anem descobrint les valls laterals, pujant al "Púlpito" 2.979 m. i el "Mirador de Valdinfierno" a 3.115 m. i que ens permet gaudir d'un majestuós descens cap a la "laguna i valle de Río Seco". Coneixem així

els secrets per fer més còmode l'atansament al "Veleta", que farem dos dies més tard.

Avui dimecres, tenim previst el Mulhacén 3.479 m. La via d'ascensió és directa i amb bon pendent fins als 3200 m; després s'ajeu suaument fins assolir el cim. La pujada constant i força glaçada, encara que curta, es fa monòtona. Som allà i sentim el grinyolar dels grampons sobre el glaç.... però el pensament i el cor el tenim lluny, molt lluny ... Sí, quasi tocant el cel.... ens acompanyen els records d'unes vivències viscudes ... d'uns companys d'uns amics que ens han deixat.

El descens el fem per les pales de la cara est, en direcció a "las Siete Lagunas" i davant d'un dels sobirans de la Sierra, "La Alcazaba", de 3.371 m. Després toca tragar els esquís al coll més de 200 m de costerut desnivell per assolir el llom sud i baixar directament vers el refugi pel llom sud, ja assolellat i amb les fustes als peus.

Tornem a la vall de "Río Seco" i saltant el collet sota los "Raspones", deixem enrere el "Púlpito" i per sota les parets sud del "Cerro de los Machos" 3.329 m. flanquegem en direcció al "Collado de la Carihuela" 3.199 m, tot esquivant les parets verticals que hi ha als seus peus.

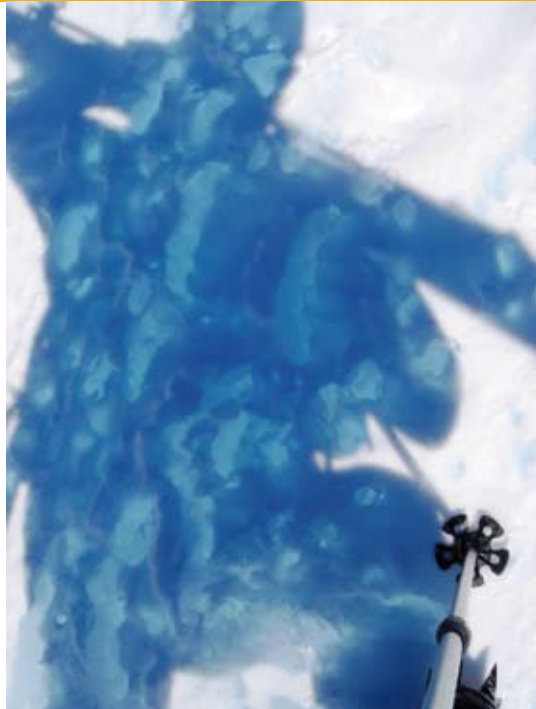
Cim del puntal de la Capdera.
Foto: J. Castells

En aquest punt i de cop ens retrobem amb la civilització alpina. Som al punt més alt de les pistes de Sierra Nevada. Amb poc desnivell, pugem pels lloms nord-est del "Puntal de Loma Púa" 3.225 m. i el nord-oest del "Veleta" 3.394 m., però sorpresos per la troballa, estan totalment coberts d'un gel tan blau i dur com el del' Antàrtida, i d'uns reflexos encisadors que aparenten bocins de cel atrapats per la muntanya.

Avui dijous, renunciem tornar a "Poqueira", i gaudim d'una baixada a plena tarda per les pistes. No ens vindrà malament fet nit a "Pradollano" a 2.000 m., i aprofitar les comoditats d'un bon bany a l'hotelet El Ciervo. Els nostres cossos ho demanaven a crits.

De bon matí ens queda la incòmoda feina de remuntar les llargues pistes, dures com un glaçó, per assolir altre cop el "Collado de la Carihuela", porta obligada per retornar al refugi, repetint el bonic descens del "Valle de rio Seco", i de pas, tornar cap a casa.

Diuen que hi ha moments i muntanyes que no et deixen indiferent. Sierra Nevada n'és una d'elles.

Bocins de cel atrapats a la muntanya.
Foto: J. Castells

Tots al cim del Veleta.
Foto: J. Rabell

*He vuelto a la blancura dolorosa
de las amadas cumbres,
que guardaron con celo
los días de la lejana juventud.
Aquellas blancas cimas que escondían
el milagro indeciso de un tiempo
al que, en vano, persiguen mis palabras.*

*Porque entonces la vida era esconderse
entre las blancas cotas de un milagro infinito
y respirar el raro perfume de las cosas,
en el reino sin nombre de las nieves efímeras.
Y era sentir un mar de olas silbantes
agitando las fragiles telas del corazón:
la libertad, esa bandera, ese destino
que ha soñado el insecto de fabulosos élitros,
encerrado por la mano gigante
en la pequeña caja de nácar . .
La libertad, su frescor en el rostro;
la libertad al amparo de la inmensa oca blanca.*

*Hoy contemplo estas crestas
que fueron las almenas de la infancia remota.*

*He seguido las huellas
que dejaron mis plantas en la nieve
i aspiro el aire ígneo
donde aún vibra, misterioso y dorado, el pólen
de las dudas de antaño.*

*Nada ya se parece a la vieja quimera,
tan sólo la nostalgia aviva el espejismo.*

*Aquí en la cúspide,
esquivo los puñales del frío
y veo pasar las nubes hacia el ocaso hambriento.
Ya nada permanece sino este frío que alumbra
este gélido aliento de un titán dormitando.
Aquí en la cúspide, miro hacia esos confines
por donde se han perdido los días azarosos
y las noches de fiesta con estrellas por techo,
con estrellas errantes ...*

*A mis pies ya el armiño, pues volar no es posible,
y la blanca locura de la nieve en el rostro.*

**Poema Sierra Nevada
de José Lupiáñez**

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

**Telèfon 696 342 239
Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA**

Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers**

**ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com**

Jordi González

És molt amic dels seus amics i, per damunt de tot, té un do especial quan es tracta d'iniciar la gent a la muntanya en totes les seves vessants. Estem davant de l'instructor vocacional més que no pas l'instructor tècnic. En Jordi és el cap de l'Escola de Muntanya del nostre club. En coordina els cursets que s'hi fan i, fins i tot, en dirigeix alguns d'ells, com el d'Iniciació a l'alpinisme, el Curs d'escalada esportiva. Té el títol de monitor iniciador de l'Escola Catalana d'Alta Muntanya (ECAM) i també esdevé guia d'algunes de les sortides de la Secció d'alta muntanya i de vies ferrades. És membre del Consell Directiu i fins i tot li

queda temps, (talment com l'Anna Garcia, protagonista d'aquesta secció en la revista anterior) per anar a donar el volt amb la seva moto de gran cilindrada.

1. Hi ha quelcom que ens hem deixat al tinter?

Sovint (quan la feina m'ho permet) m'escapo a entrenar al rocòdrom. També m'agrada escalar en via llarga, fer corredors amb neu i alpinisme en general.

2. Com vas entrar a la UECANOIA, ho recordes?

Ara fa vuit anys, si fa no fa, em vaig incorporar a les sortides d'alta muntanya. També vaig participar en la secció de caminades de resistència i, posteriorment, de la mà del meu predecessor en la direcció de l'Escola de Muntanya, en Xavi Salom, vaig participar en el 1r curs d'Alpinisme i de llavors ençà ha estat un "no parar".

3. Quina de les activitats de l'Escola de muntanya et porta més feina?

La preparació del curs d'Alpinisme, que enguany ja ha arribat a la sisena edició i, sobretot, la feina que no es veu (coordinació de l'Escola etc.)

4. Quants cursets organitza en l'actualitat l'Escola de Muntanya?

El curs de nivologia i rescat de víctimes d'allaus; el curs d'esquí de muntanya; el curs d'esquí alpí infantil; el d'alpinisme; el d'escalada esportiva i el de vies ferrades.

5. Hi ha algun projecte de l'Escola que encara no s'ha pogut dur a terme?

Estem treballant en l'organització d'un curs d'orientació molt complet que inclourà el treball amb brúixola i GPS. En un altre ordre d'actuació, estem treballant per poder aconseguir més monitors titulats en la nostra

entitat. També estem fent passos per a què la nostra Escola de muntanya esdevingui reconeguda per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC).

6. Què és el que més t'agrada de la UECANOIA?

L'ambient que s'hi respira, la possibilitat de poder conèixer molts tipus de gent amb projectes semblants al meu i el poder copsar que hi ha molta gent amb ganes de treballar. També m'agrada l'estructura del club, que és molt forta.

7. Algun suggeriment per millorar quelcom en el nostre club?

Potser seria interessant motivar d'alguna manera els nostres socis perquè participessin més del dia a dia del club. Els tenim ben informats mitjançant la circular mensual i la revista, però caldria aconseguir la seva col·laboració i suport en diferents tasques del club. En aquest apartat, potser seria interessant potenciar la seva participació a través del nostre web. Estic segur que tenim molta gent vàlida entre els nostres socis que es podria aprofitar molt més del que ho estem fent.

Gràcies per la teva feina a la UECANOIA

Física aplicada a l'escalada - factor 2

Factor 2 de caiguda:

Per a comprendre com actua el material en el moment d'una caiguda ens valdrem de la física.

Quan l'escalador que progressa en una via cau, la caiguda provoca una acumulació d'energia que cal absorbir per tal d'aturar la caiguda. Al conjunt de tots els elements que hi intervenen se l'anomena cadena dinàmica de seguretat, essent el més important, la corda. Si aquesta absorbeix correctament l'energia, reduirà l'impacte sobre l'escalador.

Anomenem força de xoc a la força màxima que es transmet a l'escalador durant la caiguda, coincidint amb el punt més baix de la caiguda o bé amb el punt màxim d'estirament de la corda.

Des d'un punt de vista físic, la corda és un material elàstic que exerceix sobre l'escalador una força la qual depèn directament de l'estirament de la mateixa, i inversament de la seva elasticitat (llei de Hooke). És a dir, com més s'estiri la corda i menys elàstica sigui, més força suportarà l'escalador a la caiguda.

De què depèn l'estirament de la corda durant la caiguda? Doncs de la llei física de conservació de l'energia, la qual afirma que l'energia no es crea ni es destrueix, sols es transforma, de manera que la suma total d'energies roman constant.

D'una banda tenim l'energia potencial gravitatòria de l'escalador. A més alçada des d'on cau un objecte, major energia potencial gravitatòria, per tant, amb més velocitat. Quan un escalador cau, passa d'estar a un punt més elevat o un altre més baix i per tant la

seua energia potencial gravitatòria disminueix transformant-se en energia potencial elàstica emmagatzemada a la corda.

L'energia potencial elàstica depèn, així com la força elàstica, de l'estirament de la corda: com més s'estira la corda, major és l'energia potencial elàstica emmagatzemada a la mateixa.

L'energia potencial gravitatòria que tenia l'escalador abans de caure es transforma en energia potencial elàstica de la corda. Com més llarga sigui la caiguda, major serà l'energia potencial gravitatòria que perd l'escalador i per tant més s'haurà d'estirar la corda per a absorbir tota aquesta energia.

A més estirament de la corda, es produirà una major força de xoc. Així doncs, sembla que una caiguda de molts metres produirà sempre una major força de xoc.

De què depèn l'elasticitat de la corda?

Major elasticitat implica major estirament sota l'aplicació de la mateixa força.

Hi ha 3 variables que influeixen en l'elasticitat d'una corda:

- El material de què està feta la corda. No serà igual d'elàstica una corda de canem (com als inicis de l'alpinisme), que una de les cordes dinàmiques de poliamida actuals.
- La segona variable és el diàmetre. Cordes de menor diàmetre són més elàstiques que les cordes de major diàmetre.
- I finalment, la longitud de la corda, la qual ens ajudarà a entendre el factor de caiguda. Major longitud de corda implica major elasticitat.

Per què escalem amb cordes elàstiques? La força que suportem en una caiguda és la força elàstica que exerceix la corda sobre el nostre

cos. Aquesta força depèn directament del que s'estiri la corda i inversament de l'elasticitat d'aquesta (lleï de Hooke). L'estirament de la corda a la caiguda depèn de la quantitat d'energia potencial gravitatòria que perdem depenent de l'alçada caiguda. Aquesta energia potencial gravitatòria es transforma en energia potencial elàstica a mida que la corda s'estira. No obstant, a diferència de la força elàstica, l'energia potencial elàstica no depèn directament de l'estirament de la corda, sinó del seu quadrat.

Totes les cordes de muntanya es caracteritzen per la seva força de xoc màxima, mesurada a laboratori en condicions extremes que no es donen a l'escalada (massa metàl·lica, assegurament fix, corda bloquejada). Aquest mesurament és el valor indicat a les fitxes tècniques de les cordes.

Si estem provant un pas difícil i caiem repetidament, la capacitat elàstica de la corda augmenta la força de xoc. És convenient deixar que la corda es recuperi, deixant-la a terra o bé canviant d'extrem.

És preferible utilitzar una corda amb força de xoc baixa, doncs es mantindrà durant més temps per sota el llindar acceptable que no pas una amb força de xoc alta. I sobretot és preferible a l'escalada en gel o altres on els punts d'ancoratge tinguin resistències dubtoses, atès que sol·licitarà molt menys el darrer punt mosquetonat.

Per tal de permetre a tota la longitud de la corda desenvolupar el seu paper d'absorbir energia, és necessari disminuir els fregaments evitant els angles en els mosquetons; dit d'una altra manera, el zig-zag de la via.

Factor de caiguda teòric i real: determina la duresa o gravetat d'una caiguda. El seu valor varia entre 0 i 2 en termes d'escalada. A major valor, més dura serà la caiguda.

Factor de caiguda teòric :: Com més amunt estiguem, més corda hi haurà desplegada. Major longitud de corda implica major

elasticitat i major elasticitat implica menor força de xoc. En una caiguda influeixen per una banda l'alçada de la caiguda, la qual determina (juntament amb el pes de l'escalador) l'energia de la caiguda que ha d'absorbir la corda, i per l'altra, la longitud de la corda, que com ja sabem determina la seva elasticitat. El quocient entre aquestes dues quantitats s'anomena factor de caiguda.

Factor de caiguda real: Els fregaments en els mosquetons o contra la roca limiten la propagació de la força al llarg de la corda. Així doncs, solament la longitud de corda entre el penúltim i l'últim punt serà plenament sol·licitada i cada secció entre mosquetons precedents serà cada cop menor.

El resultat és que la capacitat de la corda no és completament utilitzada en tota la seva longitud i per això el factor de caiguda real és molt més elevat que el factor de caiguda teòric.

Què passa a l'últim punt. Efecte politja. En cas de caiguda, l'últim punt mosquetonat, sistema ancoratge-mosquetó-corda, pateix alhora la força de xoc transmesa a l'escalador i la força que ve de l'assegurador. Aquestes dues forces es sumen. És el que s'anomena Efecte politja.

Si pensen en un sistema de forces oposades, la força que ha de realitzar A per a aguantar la corda i no veure's desplaçat per B ha de ser igual. Si això ho traslladem a una politja, en situació teòrica sense fregaments, igualment la força realitzada per B ha de ser igual al pes de A per a sostenir-la. Però per a sostenir l'eix de la politja caldrà una resistència C, que suporti el pes creat per A, més la força realitzada per B.

La força provinent de l'assegurador és menor que la transmesa a l'escalador, a causa del fregament del mosquetó. És per això que la força exercida a l'últim punt és aproximadament 1,60 vegades la força que actua sobre l'escalador.

Malgrat el nom de la ruta, ens trobem ara amb una volta amb un desnivell acceptable i que, sense ser excessivament llarga ni massa tècnica, permet anar millorant nivell. L'excursió que farem és força coneguda per bastants ciclistes d'Igualada; és força habitual trobar-se amb altres bicicletes fent un tomb les tardes d'estiu. El recorregut surt d'Igualada, al barri residencial de Les Comes, a l'extrem nord del carrer President Tarradellas. Seguidament passem per la font de Can Masarnau, per la Plana dels Ametllers, per la riera d'Ardesa, pels plans d'Ardesa, pels Plans de Sant Salvador, pel Pla de l'Espelt i, de nou, per la font de Can Masarnau i Igualada.

Trobarem aigua a un quilòmetre de la sortida, a la font de can Massarnau.

Distància: 22,7 km

Desnivell: 400 m.

Nivell: baix-mitjà.

Punt d'inici: Ens situem a l'entrada del camí de la font de can Masarnau, davant el rètol que l'indica. Aquest camí es troba a l'extrem nord del carrer del President Tarradellas, al barri residencial Les Comes II, a uns tres-cents metres a l'oest de l'hipermercat. Comencem a pujar pel camí, seguint pista principal.

Km 0,30: Superada la primera pujadeta, el camí fa una curta baixada i travessa per sota l'autovia. Seguim per la pista principal en tot moment.

Km 0,80: Després d'un pont, el camí fa una bifurcació; anem per l'esquerra. De fet és evident, ja que el camí de la dreta ens condueix a una casa.

Km 1,10: Just després d'una corba a l'esquerra, ens trobem davant la font de Can Masarnau, on podem omplir els bidons d'aigua fresca. Després continuem per la pista principal.

Km 1,30: Ignorem la cruïlla a la dreta just després d'envoltar una casa i seguim pel camí principal. El camí reprèn una nova pujada. No fem cas de cap camí secundari que ens anem trobant fins a nou avís.

Km 1,80: Atenció, masia amb gossos una mica empenyadors. Passeu amb calma. Ara anem en pla.

Km 2,10: Passada la masia dels gossos, trobem una cruïlla amb tres opcions. Triem la del mig, és a dir, seguim en línia recta (és un dir, ja que el camí fa una essa).

Km 2,35: Deixem la pista principal per tornar a la dreta, per un camí que va seguint un marge.

Km 2,50: Nova cruïlla; tornem a girar a la dreta, pel camí que fa baixada.

Km 2,70: Travessem una rasa on podem esquitzar els companys. Cent metres més endavant ignorem un camí que va a la dreta i que, tot i semblar més trepitjat, ens deixaria en un camp de cultiu.

Km 3,00: Estem vorejant per la dreta un sembrat pel camí que anem seguint. Tot d'una ens quedem una mica aturats, ja que sembla que el camí es perd pels camps, però si ens hi fixem bé, en un petit bosc de pins que hi ha a mà esquerra, es veu el camí, ara convertit en sender, que continua; primer cal superar una rampa de dos metres bastant rocallosa, i continua pujant suau, per l'esquerra d'uns

campes d'ametllers. Sí, aquesta és la Plana dels Ametllers, curiosament. El camí es torna un pèl més transitable dos-cents metres més endavant.

Km 3,50: S'acaba el camí secundari i retrobem una pista ampla, que agafem anant a l'esquerra. Després de la primera corba a la dreta del camí bo, veurem un camí que va a l'esquerra en direcció a una masia. No cal fer-ne cas i seguim sempre ara per la pista ampla principal.

Km 4,10: Masia de Can Sanador. Hi ha diversos camins que es troben amb el nostre; nosaltres seguim en línia recta, just a la dreta de la casa.

Km 4,58: Cal distingir bé la pista principal, en aquesta bifurcació que trobem; és el de l'esquerra. L'inconvenient d'aquesta zona és que, moltes vegades, els camins secundaris d'accés als cultius amb tractors semblen més transitats que el camí principal. Tot i així, el sentit comú i la intuïció ajuden força.

Km 5,10: Travessem una rasa poc profunda. Només hi baixa aigua els mesos plujosos.

Km 5,20: Cruïlla. El camí on transitàvem mor aquí. Trobem un camí important. L'agafem a mà dreta, amb atenció, però de triar el camí correcte, ja que hi ha també el camí d'accés a la finca de Ca la Pepa, paral·lel al que hem d'agafar; si ens equivoquem, els gossos s'encarregaran de fer-nos agafar el camí superior. Tranquils, estan ben lligats habitualment.

Km 6,60: Seguim en línia recta, passant de llarg un camí que anava a la dreta, cap a Can Vives.

Km 6,90: Ignorem un nou camí que va a la dreta, cap a Can Benet. La pista va pujant sense gaire duresa, però amb constància.

Km 7,30: Bifurcació. Som davant dos camins que es veuen importants. Agafem el de l'esquerra en pujada, potser més important, ja que aquest és el camí del poble

de Rubió. Aquest camí fa tot seguit una corba molt tancada a mà esquerra i, just a la sortida, hi ha un camí amb un rètol de fusta que diu "Casulleras"; no l'hem de prendre. Seguirem guanyant altura per pista molt llisa. Si ens hi fixem, a mà dreta, enlaire i una mica enrere, quan haurem avançat uns metres pel camí, veurem una ermita que vigila la vall que hem remuntat: és l'ermita de Sant Pere d'Ardesa.

Km 8,40: A l'alçada d'un camp d'ametllers, veiem que la pujada ja no és tant forta. Seguim, però, guanyant alçada. Durant la pujada, és digne de menció poder veure com van creixent els pins replantats després dels incendis dels anys vuitanta.

Km 8,80: S'acaba la pujada del camí que seguïem; ens trobem davant la masia de Ca l'Estruc. Just en el punt on s'acaba la pujada, cinquanta metres abans de la casa, a la nostra dreta surt un camí, que envolta una gran alzina, a l'ombra de la qual hi ha uns bancs de pedra per seure una mica, si estem cansats. El camí que envolta a l'alzina és el que hem de prendre a continuació, deixant el camí de Rubió, i reprenent la pujada, com si anéssim en direcció al puig de Sant Miquel, punt més alt de la zona que ens envolta. Anirem trobant algun camí secundari que no agafarem.

Km 9,30: Just en aquest punt sorgeix a la nostra dreta un sender trialer en pujada

que se'n va cap a la carena, fent la ruta entre l'ermita de Sant Pere d'Ardesa i el puig de Sant Miquel. És una variant recomanable si voleu anar ampliant aquesta excursió de mica en mica, incorporant-hi al·licients. El paisatge en aquesta zona és més pelat; només hi ha matolls i alguna alzina que ens recorda que era l'arbre autòcton de la comarca.

Km 9,70: Ja planejant, desemboquem en un camí més important. Aquest camí enllaça, cap a la dreta, amb l'ermita de Sant Pere d'Ardesa on es troba amb el sender trialer deixat mig quilòmetre enrere. L'excursió proposada, però, no hi va, ja que la volta agafaria un nivell de dificultat que no aniria massa d'acord amb la progressió que es pretén donar a les rutes d'aquest volum. Tot i així, calia fer-ne menció, perquè és força bonic. Finalment anem, doncs, a l'esquerra, en direcció als Plans d'Ardesa, propera fita.

Km 10,10: Cruïlla; anem recte, deixant a la dreta un camí que condueix a una masia indicada com a Cal Mercaderet, i que també ens conduiria al Pla de Rubió. Anem doncs endavant, pel camí que segueix a l'esquerra per davant d'una casa abandonada i d'una torre d'alta tensió.

Km 10,20: Hem travessat per sota la línia d'alta tensió. Som davant la casa abandonada esmentada, cal Briançó. A la primavera, se sent una olor embriagadora de ginesta. Seguim endavant, per l'esquerra de la casa. Comença a continuació un fort descens.

Km 10,70: S'acaba la baixada; ara anem per un fals pla.

Km 11,00: Arribem a una cruïlla on cal travessar un camí molt ample; és el que hem deixat dos quilòmetres enrere abans de la masia de ca l'Estruc. El camí per el que continuem no va ben bé en línia recta al que seguíem, sinó que cal tirar un parell de metres a l'esquerra per la pista ampla i anar a mà dreta tot seguit per agafar-lo. El camí segeix en fals pla, pujant molt suaument.

Cinc-cents metres més endavant, a mà esquerra, tenim una vista de tota la Conca d'Òdena, amb Igualada en primer terme.

Km 11,40: Anem circulant per una mena de carena: ens trobem als Plans d'Ardesa; entrem ara en una zona més boscosa de pi blanc, l'arbre que domina més a la comarca, en substitució de l'alzina i el roure, cada cop més localitzats en àrees més petites. El camí és planer.

Km 11,90: Hi ha un petit sendet que surt a mà esquerra molt temptador, paral·lel al camí que seguim. El podem agafar si ens ve de gust; va a parar uns metres més endavant, a la via que seguim, però un pèl més entretingut, amb un esblaó una mica sobtat cap als cent metres.

Km 12,08: Si hem seguit pel camí principal, en aquest punt veiem un camí que surt a mà dreta, en plena corba a esquerres, que cal ignorar. Si l'agaféssim embolicaríem massa la troca per trobar-nos amb els que que han triat el camí trialer.

Km 12,12: Aquí veiem com arriben els que han triat el sender, i just en aquest moment ens trobem amb una bifurcació. El camí de l'esquerra baixa en picat cap a la conca, i el de la dreta continua per l'altiplà, que a partir d'aquest punt rep el nom de Plans de Sant Salvador. El camí triat, en força bon estat durant els primers metres, transcorre a l'esquerra d'un gran sembrat.

Km 12,40: Cal anar seguint la pista principal, motiu pel qual anem ignorant tots els camins secundaris que entren al bosc com el que surt ara cap a l'esquerra.

Km 12,90: Un camí que sembla important a mà esquerra ens pot enganyar; nosaltres seguim en línia recta. Anem pujant una mica.

Km 13,10: El camí va ara molt planer i en aquest punt en què sembla que comença a baixar, veiem a mà esquerra que puja un petit sender. Es recomana afagaf-lo per anar a veure la vista que ofereix el mirador que hi ha, uns dos-cents metres enllà, fins a una altra fita indicada amb una bandera. Aquest

punt ens dóna una vista molt bonica de l'extrem oest de la conca, amb Sant Genís just sota nostre. Veiem la carretera general que va pel fons, cap a Lleida, com sempre, molt plena de cotxes i camions. Davant nostre, a l'altre costat de la clotada, veiem un altiplà, just sobre Jorba; és el mític Pla de Magre. La mitologia del Pla del Magre ve del camí que hi puja, visible des d'on som ara; un camí de més d'un quilòmetre i dos-cents metres, amb un pendent gairabé constant d'entre el 18 i el 25 per cent. Aquest camí divideix els ciclistes de la zona entre els que estan en forma i els que no, segons si aconseguen arribar dalt sense posar peu a terra o no. Cal dir que per entrenar-se per a la competició, n'hi ha que se'l pugen repetides vegades, i encara són vius! Després d'aquest petit parèntesi, tornem per on hem vingut fins al camí principal per continuar la nostra ruta, en pla i baixada ara.

Km 13,55: El camí sobtadament fa una corba molt tancada a l'esquerra i comença a baixar molt espectacularment. Cal anar amb precaució, sobretot amb els desguassos del camí, que ens poden fer volar pel damunt del manillar.

Km 14,20: S'acaba el descens més fort i el camí. Som ara en un camí més important, que és un antic camí que uneix la part alta de sant Genís amb Jorba. L'agafem tombant a l'esquerra, en direcció a Sant Genís, poble on, per cert, no hi acabarem d'arribar. El camí segueix baixant, amb etapes cada cop més planeres.

Km 15,00: Atenció!, deixem el camí principal de Sant Genís. Quan aquest fa una corba de noranta graus a la dreta, trenquem a mà esquerra, per un petit sender en pendent que, per poder-lo pujar bé, cal agafar una mica de carrereta. Després d'aquesta petita rampa és possible que calgui posar peu a terra, ja que una sèrie d'arrels de pi i esglaons de roca ens poden fer caure.

Km 15,15: El senderó travessa un camí més ample i continua endinsant-se en el bosquet de pins. El seguim; entrem ara en un tram molt divertit, com una muntanya russa.

Km 15,30: S'acaba la diversió, i tornem a entrar en pista ampla. Ens hi incorporem; puja amb suavitat.

Km 15,40: El camí que seguim fa una corba sobtada a mà dreta, que no farem, ja que seguim en línia recta, pujant una mica més, per un altre camí.

Km 15,50: El camí que hem seguit sembla que s'acabi davant nostre; realment ens n'anem cap a la dreta, on veiem que el camí segueix, per la vora esquerra d'un sembrat. Al principi és pla, i als dos-cents metres comença a baixar en fort pendent. El ferm ara és força dolent, amb pedra solta i regateres.

Km 15,80: Després de la baixada més forta el camí fa una corba a l'esquerra. Atenció!, a la dreta hi ha un camí que no hem de prendre.

Km 15,90: S'acaba la pista que seguíem, i trenquem a la dreta, prenent-ne una altra que continua en baixada. De seguida apareixen a la nostra dreta unes indústries de ceràmica.

Km 16,00: Al capdavant de la baixada, deixem el camí que seguíem, que ens duria a la carretera general, i girem a l'esquerra, per un altre camí que va vorejant una reixa. Dins la reixa, podem veure cavalls i gossos que hi campen.

Km 16,50: Cruïlla de camins. Aquí ens ajuden uns indicadors. Anem a la dreta, pel camí indicat com a camí de l'Espelt.

Km 16,60: Travessem una mena de rasa; seguim pel camí principal. Cent metres més endavant ignorem camí que hi ha a mà esquerra.

Km 17,20: Fem una corba a l'esquerra, sense deixar pista principal. Tant a dreta com a a esquerra sortien uns camins secundaris.

Km 17,50: Passem pel davant de la masia de Cal Cornet, on tenen uns gossets petits força empipadors per als qui hi passem en bicicleta. Davant de la masia el camí es bifurca; anem a l'esquerra, sinó entrariem a la finca.

Km 17,70: Seguim tot dret. De la nostra esquerra arriba un camí que s'incorpora al nostre, en direcció a l'Espelt.

Km 18,30: Som al Pla de l'Espelt, i passem per les primeres cases disseminades del poble. Ara el camí té una capa fina d'asfalt i grava que patina força.

Km 18,40: Bifurcació. Anem a l'esquerra; el de la dreta va cap a una casa.

Km 18,90: Entrem al nucli més compacte del poble. A la dreta veiem una zona residencial on s'hi està edificant. No hi entrem. Després el camí fa una corba a la dreta.

Km 19,15: Arribem a la carretera d'Igualada. Hi anem, cap a l'esquerra, sortint del poble de l'Espelt.

Km 19,28: En el moment en què la carretera fa una corba a la dreta, prenem un camí que surt a mà esquerra, en lleugera pujada. Entre el camí que hem pres i la carretera hi ha l'escola del poble. Cent metres més endavant tombem a l'esquerra, per no tornar a la carretera.

Km 19,50: Nova cruïlla. També hi ha indicadors: anem a la dreta, cap a la Vil·la

Romana – Òdena.

Km 19,60: Cruïlla. S'imposa una visita de la Vil·la Romana de l'Espelt, a la dreta; aturem el comptakilòmetres i ens hi arribem. És a pocs metres del camí que deixem, al Pla de la Torre. La descoberta és relativament recent, cap al 1948, i les restes demostren que va ser construïda a l'època imperial. Retornem al camí que hem deixat i seguim els indicadors d'Òdena i Casetes d'en Mussons, baixada avall.

Km 19,80: Arribem a una cruïlla; anem a l'esquerra, seguint els indicadors a Òdena.

Km 20,00: Travessem una rasa i seguim per la pujada posterior. No fem cas del camí que trenca a l'esquerra dos-cents metres més endavant.

Km 20,40: Seguim la pista principal. El camí que anava a la dreta ni l'hem vist.

Km 20,60: Arribem a una cruïlla que ens és familiar, ja que hi hem passat al quilòmetre 2,1. Anem a la dreta, i refem els darrers quilòmetres pel mateix camí que l'anada.

Km 21,60: Passem de nou per davant la font de Can Masarnau, on fem un tragueta d'aigua fresca. Després de la volta, ja veiem el punt d'arribada a prop. Continuem fins al final per la pista principal.

Km 22,70: Som al punt d'inici de nou.

POTS DESCARREGAR EL TRACK de la web del club.

Del llibre, " EN BTT PER L'ANOIA" de Josep Ma Bernaus i Gené, col·lecció Azimut 13, de Cossetània edicions.

La Transjurassienne, possiblement una de les curses d'esquí de fons més dures del món, t'exigeix molt però alhora, la bellesa dels paisatges del seu recorregut, el suport de la gent dels pobles que travessa, i l'increïble ambient nòrdic que transpira, ho compensen tot amb escreix fins al punt "d'enganxar" sense remei qui hi participa. Es pot saber més de la cursa visitant el seu web www.transjurassienne.com

La prova reina, sobre una distància de 76 km i tècnica patinador, es disputa a la regió del Jura francès i enguany, en la seva 30a edició, va tenir lloc el passat 8 febrer amb un nombre de corredors al voltant dels 2.300. No hi ha millor manera de parlar de la Transjurassienne que calçant-se els esquís i llançar-se a viure-la.

Tot i que enmig del batibull d'esquiadors no ens vam trobar a la sortida ni tampoc vam coincidir en cap moment durant o després de la cursa, de la UECANOIA, també hi prenen la sortida en Jordi Reixachs i en Josep Ausàs, uns veterans i enamorats de la Transjurassienne, amb ja un bon grapat de participacions a la cursa a les seves esquenes.

A mi m'acompanyava la meva dona i teníem l'autocaravana aparcada a Mouthe, poblet típic d'uns 1.000 habitants prop de la frontera suïssa, i on s'instal·la una gran infraestructura per la línia d'arribada de la cursa. Hi havíem arribat la nit de divendres.

Sona el despertador a les 03:30 del matí del diumenge 8. A fora segueix nevant, com ho va fer durant tot el dia d'ahir. El gruix de neu acumulat comença a ser important. Em preparo un esmorzar molt potent, conscient que poca cosa més menjaré durant la dura jornada que m'espera. Intento no fer soroll per no despertar la Paquita que dorm plàcidament. Ja la tinc mentalitzada per a què no m'espero fins a l'hora límit de tancament de cursa a les 18:30. Al lleuger equipatge que em cap a la ronyonera, previsorament incloc la manta tèrmica i un frontal.

Em calço les botes d'esquí, em lligo el dorsal i després d'abrigar-me amb un gruixut anorac surto fora, on les botes s'enfonsen en el gruix de neu. Quin canvi de temperatura! No aconseguixo alliberar el mecanisme glaçat que em priva d'extreure els esquís del portaesquís del darrere del vehicle. El soroll desperta la Paquita, que em facilita un parell de gots d'aigua calenta per desencallar-ho. Finalment marxo amb esquís, pals i el sac de vestuari que dóna l'organització, on consta el núm. de dorsal.

A les 05:15 surten els autobusos de l'organització direcció a la ja mítica esplanada de sortida a la "Combe du Lac" a Lamoura. No sé quants busos hi ha? 6? 7? 10?. La marxa és lenta, les carreteres estretes per l'acció de les màquines llevaneus que han anat acumulant grans estibes de neu a banda i banda. No para de nevar i en l'escalfor de l'interior del bus no aconseguixo tornar a agafar el son. Em distreu l'espectacle blanc que els focus del busos il·luminen i les converses mig adormides dels francesos que no es poden estar de comentar trets al llarg del recorregut de la cursa i incidències viscudes en anys anteriors.

Poc després de les 07:45 arribem a Lamoura. Fa molta mandra baixar del bus tant calentet.

Però com diuen els francesos: "quand il faut y aller, il faut y aller" (no sé si ho he escrit bé). A mesura que va arribant l'hora, l'adrenalina puja: sembla inevitable davant del repte. Em trec l'anorac, el poso al sac de l'organització i el lliuro als camions que el portaran a l'arribada a Mouthe.

A les 08:30 en punt, la traca de sortida de la 1a línia de corredors: els d'èlit i els que amb el temps acreditat en anys precedents s'han guanyat el dret a ser-hi. Mentrestant el locutor pels altaveus amb música dinàmica convida els que esperem a moure'ns per no refredar-nos. Cinc minuts més tard surt la 2a línia i a les 08:40 surten els dorsals 3XXX, la meua línia.

"On y va!", Ja hi tornem a ser! Al darrere de tot però, per evitar travades d'esquís, trencades de bastons i caigudes. Per sort ara ja gairebé ha parat de nevar, però la lliscada sobre la neu és lenta. De moment, enmig de tant batibull, els dorsals 4XXX de la 4a i darrera línia que ha sortit cinc minuts més tard, em comencen a passar i es fa difícil trobar el ritme propi tot remuntant la primera dificultat de la cursa: la pujada a La Frasse pel forêt du Massacre. També marxem barrejats amb dorsals 6XXX que fan la "Minitransju" i que tenen la línia d'arribada a Bois d'Amont al km 30.

Arribem a Prémanon al km 12, on abans de l'avituallament ens fan donar la volta pels carrers del poble amb neu ben preparada. No cal dir que l'ambient i animació que s'hi viu és increïble. Potser el mot "courage!" barrejat amb el soroll d'esquelles és el més repetit. Segueixo encara entremig de molts corredors/ores.

Les Rousses, km 20, ja és una població important a la zona. Al bell mig, tenen situada la "montée de l'Opticien", una pujada on la gent es situa a banda i banda a animar sense gairebé deixar pas quan arriben els primers,

enmig d'un ambient digne dels colls del Tour de France. Quan hi passo jo, però, ja només anem uns quants corredors i gairebé no hi queda ningú per animar. Aquest fet no em descoratja en el meu objectiu, que no és cap altre que arribar dins de temps.

Després ve un tram de pla i baixada que es fa força ràpid fins al km. 29 a Bois d'Amont. A l'altre costat del poble i de la vall veig corredors de la cursa llarga que ja han fet els 9 km d'anada i tornada de Pré-Rodet en territori suís i van fent cua ordenada en l'inici de la màxima dificultat de la cursa: la pujada a la cadena muntanyosa del Risoux. Aquí, a més, desvien els dorsals 6XXX que ja arriben a la seva meta. L'espai més obert fa sentir el vent de nord i el fred de forma més viva i potser, per tot plegat, començo a experimentar la soledat del corredor de fons.

Necessito un esforç mental per continuar i el vaig trobant quan la pista entra en territori suís i a mesura que el terreny es fa més planer i va evolucionant per un bosc de somni amb avets que suporten tones de neu. Als meus 50 anys ja ho considero tot un privilegi només el fet de ser aquí. Quan arribo a l'avituallament de Pré-Rodet la gent m'anima a seguir. Només hi trobo una corredora i engego ràpidament al seu darrere reproduint mímica el seu suau i rítmic lliscar d'esquís. He de reconèixer que això m'ajuda molt. Al llarg d'aquest tros hem anat avançant corredors que per la

forma d'esquiar s'endevina que ja han llençat la tovallola i ho deixaran al proper control.

Ja tornem a ser a Bois d'Amont però ara ja gairebé no queda ningú. Prenc un gel i un bon glop del meu isostar vermell i passo davant. La noia (es diu Françoise) s'hi queda una estona més per recuperar forces abans del temut Risoux. Com ha canviat la cosa d'aproximadament una hora ençà!: ara ja no hi ha cap cua per pujar. Vaig fent tot sol intentant compassar la respiració amb els impulsos de pujada. Són 8 km d'esforç de pujada més o menys continuada fins a arribar al Chalet des Ministres. La solitud entremig de la blancor d'un bosc encantat m'embriaga. Potser he anat fent més parades contemplatives del compte. El cas és que en girar la vista enrere veig algú pujant i no és la Françoise.

És un corredor dels 4XXX. Quan arriba a la meva alçada em saluda amb gest seriós i poc expressiu i segueix. Pel rostre sembla de més edat que jo, però malgrat la seva progressió en pujada és més lenta que la meva, té un avantatge: no para mai. Al cap d'una estona de seguir-lo, ho tinc clar: coneix perfectament el recorregut i té estudiat el temps que li resta. Si vull arribar he d'anar més o menys al seu ritme.

Arribem al control situat poc tros abans del cim dels Ministres al km 46. També arriba la Françoise que parla amb els voluntaris, i per les expressions, em sembla entendre que els demana si és bon punt per abandonar. La pujada l'ha deixada KO. Em sap greu per ella, però una visió egoista em diu que no ens queda temps per perdre. El veterà francès es posa en marxa i jo darrere seu. Perdre el seu estel significaria no arribar.

Arribem al chalet des Ministres a 1.237m punt culminant del recorregut i veiem la pancarta de 30 km per al final. En aquest punt es diu

que el més dur ja està fet i hi ha una dita: "quand on a passé les Ministres, on verra Mouthe à coup sûr" que esperem que sigui veritat en el nostre cas. La moral sembla reforçar-se quan iniciem la ràpida i còmoda baixada vers Bellefontaine. La respiració i les pulsacions es recuperen, les cames encara aguanten. Com anunciava la Météo France per la zona, el termòmetre segueix baixant. Entre glop i glop del meu bidó no puc deixar passar més de 20 minuts si no vull que se'm glaci tot completament.

A la baixada els meus esquís corren més que els del francès i arribo primer a Bellefontaine, km 50. Demano el que sigui per beure, però sobretot que sigui "chaud" i em donen 3 gots de te calent (a mi, que no m'agrada el te!), però calent no hi ha res més. Abans de marxar tinc una alegria: ha arribat la Françoise, que finalment ha decidit seguir i sembla recuperada anímicament. Crec que també ella s'ha convençut que si anem fent pinya entre nosaltres tres, arribarem.

Quan la Françoise agafa el pla baixada entre Bellefontaine i Chapelle des Bois, la seva tècnica més avançada que la nostra fa que a mig camí ens atrapi i ens superi. Això em motiva per avançar més ràpid i intentar seguir-la. A 20 km de l'arribada al control de Chapelle des Bois ens tornem a reunir tots tres. Prenc un altre gel energètic tot recordant la cursa del 2005 on, en aquell mateix punt, vaig abandonar. Ara hi he arribat mitja hora més tard que aquell any, a només 15 minuts de tancament de la barrera horària. Però hi ha una diferència molt important respecte a aquell any: llavors els meus companys de ruta eren un francès i un matrimoni de danesos que només arribar allí es van treure els esquís i a més la negror de l'horitzó amenaçava amb agreujar encara més la tempesta de neu que estava caient. Avui i ara, som conscients de

ser els darrers de la cursa però convençuts de les nostres forces i amb moral d'arribar. Aquell any les motos de neu que tancaven cursa, de tant en tant ens preguntaven si "tout va bien?". Enguany també van passant amunt i avall però ens deixen fer perquè palpen la nostra voluntat en cos i ànima de seguir.

I així intercanviant posicions entre nosaltres tres anem veient com van caient els km (des del km 25 ho van anunciant km a km). Més te "chaud" al control de Pré Poncet, km 61, que ja estan desmantellant i que passem ràpid abans d'iniciar la darrera dificultat: la "montée de la Célestine" que la veritat a aquestes alçades, tot i no tenir res a veure amb el Risoux, fa bastant de mal. M'aturo al costat de la Françoise i mentre recuperem l'alè comentem el justos que anem de temps: "Oui, il va être très très juste pour arriver, mais il faut tenter" diu ella.

Arribem a la forta baixada de Chaux Neuve. Ella no va molt segura en aquest tipus de baixada tan dreta amb corbes entremig del bosc i amb trossos glaçats. Em cedeix el passar davant i la veritat en un parell de cops em va anar ben just de no acabar rodolant per la neu. El veterà francès però baixava segur, i seriós com sempre. Vaig sentir el seu crit des del darrera avisant-me: "attention à gauche!" de que baixava a tot drap per l'esquerra.

Un altre parell de tes calents a Chaux Neuve a 7 km del final, i endavant!. A partir d'aquí sí que ja tot és pla i baixada suau amb alguna petita pujadeta. La Françoise agafa la directa i ja no la torno a veure més. Anem una estona amb el veterà francès i observant el rellotge també el deixo marxar. M'aturo per abrigar-me amb un buff extra atès que el fred apreta. Són pels volts de les 18:00 quan passo per Petite Chaux a poc més de 4 km de l'arribada. Crits d'ànims de les

persones que em creuo amb aplaudiments de reconeixement.

He estat a punt de caure per un desnivell del terreny que no he observat i és que s'estan esvainent els darrers raigs de llum del dia. Quan paro per buscar el frontal a la ronyonera, vaig de sorpresa en sorpresa:

- Tinc darrere un parell de motos de neu amb els focus encesos que m'il·luminen la pista de conya. Els darrers 3 km els faig així, sense atrevir-me a parar per no fer parar les motos. Ja fa estona que veig les llums de Mouthe.

- A 1 km de l'arribada em ve a rebre un "tio" que tot esquiant al meu costat m'esperona en els darrers esforços, tot cridant: "Bravo, bravo, c'est historique! Bravo!!"

- De l'arribada m'arriba el so del locutor accelerant el to i l'animació del personal a mesura que m'acosto a la meta.

- L'arribada final amb els aplaudiments de tothom qui encara no se n'havia anat.

- Una traca final amb foc d'artifici quan creuo la línia d'arribada en senyal de final de la cursa.

- L'emotiva abraçada amb la meua dona que feia hores que patia.

- Em lliuren una ampolla de "champagne" brut de la regió del Jura i una medalla gravada de la Transjurassienne 2009 (que la Paquita em diu que únicament va veure que també havien lliurat als del pòdium i a la darrera noia: la Françoise!)

- Felicitacions amb encaixades de mans amb gent de l'organització (em recordava el Tour de France). Alguns em fan broma, assenyalant que encara no he creuat la línia de meta: m'adono que els esquís estan just a mig creuar la línia, però és que el gruix de gent del davant no m'ha deixat fer-ho!

- L'encaixada de mans amb el veterà francès (que ara per la classificació sé que es deia Michel) que feia un minut que havia arribat i que sense abandonar la seva seriosa expressió semblava retreure'm: "tots tres hem posat l'esforç però tu t'has emportat els elogis". La Françoise ja se n'havia anat a la dutxa.

- Entrevista final amb micròfon pels altaveus, on amb el meu pobre francès em vaig defensar com vaig poder.

Vaig arribar en 09:47 en el lloc 2.131 (el darrer) i a 3 minuts del temps límit de tancament de cursa. El primer, un bielorús, va fer 03:40. Després vaig saber que en Jordi Reixachs havia creuat la meta en 06:26 en el lloc 1.221, i en Josep Ausàs, en 08:32 en el 2.059. Felicitacions per a ells i per la seva constància i llarga trajectòria a la cursa.

Resumint, mai en cap cursa m'havien rebut amb tants honors. La meua autoestima pels núvols. Moments de glòria després d'una cursa molt dura però amb molts sentiments, i que suposo que el destí em tenia reservat a tall de compensació, després d'anys de desventures i mala sort en anteriors participacions (mal temps, manca de neu, motor d'autocaravana trencat, etc.).

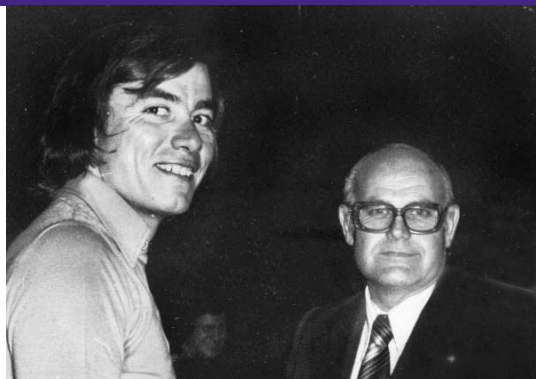
La pregunta final de l'entrevistador: "et pour l'année prochain?"

La resposta: "je ne sais pas, il faut dormir avant décider."

D'esquerra a dreta: Sebastià Camins, Pino Cheney i Manel Mateu.

Pino Cheney i Sebastià Camins. (retall)

Tal com vam deixar anotat amb anterioritat, en el decurs de la temporada de competicions de l'any 1975, l'equip infantil d'esquí de la UEC Igualada va obtenir uns excel·lents resultats en les proves en què va participar.

En el decurs de l'hivern de l'any que estem comentant s'organitzà la primera sortida d'iniciació a l'esquí de muntanya, una modalitat esportiva que, a la nostra entitat, fins aquell moment solament l'havien practicat uns quants atrevits, pocs, que havien fet la mili a l'escola militar de muntanya.

El diumenge 2 de març, a les pistes de Soldeu (Andorra) es dugueren a terme, amb notable èxit, els Campionats d'Igualada d'Esquí, tot i que a causa del mal temps d'un total de 57 inscrits solament es van presentar a la sortida 37 participants. Una vegada més Rafel Vilarrubias es va proclamar campió absolut del campionat. Imma Carner va ser la primera femenina. Els infantils Joan Vidal i Anna M. Vaqués, campions de la seva categoria i Francesc Florensa primer de veterans. A destacar el segon lloc absolut obtingut pel jove de 16 anys Jordi Camins.

Al mes de maig hi hagué una renovació parcial de la Junta directiva: Josep M. Riba Vilarrubias va substituir Pere Casanovas com a comptador; Antoni Gassó i Josep Junqué deixaren la secció d'esquí; Daniel Vilella va agafar el relleu a Josep M. Llorca en la secció d'espeleologia;

Josep Bové i Joan Baliu es feren càrrec de la secció de material; Salvador Morros Baqué s'incorporà a la Junta com a vocal de Càmping i Caravanning i el Pare Antoni Moya Cano (caputxí) com a assessor religiós.

Del 21 al 25 de maig tingueren lloc diversos actes per a commemorar la Setmana del Muntanyenc: conferència a càrrec de Francesc Gurri i Serra; projecció de diapositives de l'expedició "Kenya 74" portada a terme per membres del Centre Exc. Comarca de Bages; una acampada al Molí de la Roda (Veciana) amb una participació de 47 tendes; i com a acte destacat, col·locació a les Agulles de Miralles d'una escultura representant una fulla amb la imatge del Sant Crist d'Igualada, obra d'en Rafel Vilella.

El campament de vacances, amb 15 tendes i 45 acampadors, es plantà a la coma de Setúria, a les valls d'Andorra. S'efectuaren nombroses ascensions a diversos cims andorrans.

Pel mes d'octubre curset d'escalada amb notable participació femenina. En el decurs del curset, seguint la normativa d'aquella època, s'efectuaren pràctiques de socorrisme i salvament, amb la participació de membres de la Creu Roja local.

El dia 14 de desembre, malgrat el dia plujós i humit, un centenar d'excursionistes s'aplegaren al cim dels Mollons en ocasió de l'emplaçament

del Pessebre dels muntanyencs. El diorama del pessebre fou realitzat per Santi Berenguer i Salvador Carretero.

El dia 24, missa del gall a Santa Càndia. Oficià el P. Antoni Moya (caputxí). Les reeixides interpretacions de la coral "La Llàntia" delectaren els prop de cent cinquanta assistents a l'acte, que conclugué a l'aire lliure amb la clàssica torronada, a redós d'una bona foguera que ajudà a fer passar el fred intens d'aquelles hores de la matinada.

En general, les activitats excursionistes portades a terme durant l'any 1976 seguiren la mateixa pauta que els anys precedents, ben al contrari que la pràctica de l'esquí, que anava augmentant de forma espectacular. Tant és així, que totes les notes de premsa que es publicaren de gener a abril, feien referència a aquest esport.

Tot i que disposem de molt poca informació, hi ha constància que els dies 11, 18 i 25 de gener es dugué a terme el XII Curset d'esquí Alpí.

A mitjan de febrer, una selecció de corredors de l'equip infantil d'esquí de l'entitat, representà Igualada en els "VI Juegos Deportivos Provinciales de Invierno" que se celebraren als Rasos de Peguera (Berga). En les proves d' eslàlom i eslàlom gegant i participaren en femenines, Montserrat Vidal Valls, Anna Vaqués Pertegaz i Elisenda Florensa Claramunt i en masculins, Joan Vidal Valls, Raimon Florensa Claramunt i Xavier Claramunt Domenech. Per a les proves de fons es comptà amb Xavier Camins Just, Antoni Rius Raja i Jacint Llanas Queralt. Després d'haver obtingut l'any anterior una medalla de bronze, en aquesta ocasió van tenir una discreta actuació.

El dia 4 d'abril se celebraren els Campionats d'Igualada d'Esquí, consistents en una sola mànega d'eslàlom gegant. Els campions foren els següents:

1er premi color VI concurs de fotografia
Autor: Josep Ma Solà Rosich títol "Port de Caldes"

Infantil femenina	Elisenda Florensa
Infantil masculí	Raimon Florensa
Sènior femenina	Rosa M. Claramunt
Sènior masculí	Jordi Camins
Veterans masculí	Francesc Florensa
Debutants	Josep Jorba

Un esdeveniment de gran ressò tingué lloc el 17 de maig com a inici del programa d'actes de la Setmana del Muntanyenc. Es tractà de la projecció de tres pel·lícules procedents del Festival de Cinema de Muntanya i Exploració "Ciudad de Trento" 1975 i 1976, que hi va haver la sort de poder veure a Igualada gràcies al Dr. M. Mateu Ratera i la seva gran amistat amb l'alpinista italià Pino Cheney i la seva mare, infermera traumatòloga, els quals va conèixer arran dels sis mesos que va passar a Courmayeur, fent pràctiques de medicina al costat d'especialistes d'aquell centre alpí.

La sessió va ser presentada pel mateix Pino Cheney, auxiliat en la traducció dels seus comentaris pel Dr. Mateu. La sala d'actes de la Caixa d'Estalvis del Penedès va resultar insuficient per a encabir el nombrós públic que hi volia assistir.

Benvolguts companys,

Arriba el temps de la calor i un cop passada la primavera, la majoria ja hem escalfat motors per tal de poder gaudir plenament de l'estiu. Aquest cop us porto unes pàgines web que són molt interessants. Espero que en gaudiu.

Rutes

www.caminsdemuntanya.com

Una que considero que està molt bé és la que us presento a continuació. Es tracta de diferents camins de la província de Lleida, on podreu veure diferents dificultats, monuments o altres coses d'interès. El web l'han creat 4 aficionats a la muntanya per donar a conèixer les caminades per la de Lleida, o sigui que a disfrutar de l'estiu amb les passejades.

Sierra de Guara

www.sortirambnens.com

La següent pàgina és per a què comenceu a animar els petits de la casa al món de la i l'excursionisme.

Aquí podreu trobar informació sobre la sierra de Guara, un indret molt bonic i que podeu gaudir en família, tant de les caminades com de bons apats després de fer-les. També a part d'això penseu que és un lloc molt famós per poder fer-hi barranquisme qui s'hi animi.

Doncs bé, per aquesta vegada és tot. Espero que us siguin d'utilitat les pàgines que he posat aquí i sobretot que en pugueu gaudir plenament.

Salut i muntanya. Per a recomanacions i altres coses podeu enviar-me un correu a:

xerpa8848@hotmail.com (Assumpta: WEBS UECANOIA).

PROQUIP S.A.
productes químics

Productes químics
per a la indústria
i especialitats
per a adobats

Si vol més informació consulti el nostre catàleg a

www.proquipsa.com

MOBLES MARSOL

Des de 1946

Av. Balmes, 29 - IGUALADA Tel. 93 803 27 52 - Fax 93 803 31 93

patronat municipal d'esports **Igualada**

c/ Carles Riba s/n

 93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

 info@pmeigualada.cat

Ajuntament d'Igualada